

Глава перша

Чаклун

- Не віддавай мене їм, не віддавай! – закричав Марлін, притуляючись до маминої спідниці, але мати відштовхнула його. Брудні руки в ту ж мить вчепились в одяг юнака, декілька чоловіків схопили його і потягли через натовп жінок, які вигукували прокляття і намагалися вдарити Марліна по обличчю. – Я не винен! – верещав юнак, але його ніхто не слухав, навкруги були лише злі очі, навіть мати дивилася з огидою на сина. Якби був живий його батько, він б не дозволив їм це зробити, але батько помер, тепер ніхто в селищі не заступиться за малюка.

- Зв'яжіть його! – наказав ватажок, чорнявий чоловік, який був одягнений у шубу з хутра лисиці. Марліна кинули просто в калюжу і почали зв'язувати його обривками мотузок, до болі заламуючи руки і ноги, щоб він не виривався. – Заткніть йому пельку, бо верещить, як поросся! – знову наказав ватажок.

Потворна стара баба запхала до рота юнаку якусь смердючу ганчірку, після чого двоє чоловіків взяли його за ноги і потягли до річки. Багнюка заліпила очі Марліна, який вже нічого не бачив, але ще й досі не міг повірити, що люди, які знали його з малечку, завжди були лагідними і на свята дарували смачні солодкі коржики, тепер хочуть вбити його. Страх скував маленьке серце і він вже навіть не намагався вирватись, хоча ще декілька днів тому викрутився з міцніших пут, коли мати побила малого і прив'язала до ліжка. Несподівано чи то грім вдарив, чи справді пролунав могутній голос, який був схожий на грім. Люди навкруги замовкли, але малюка продовжували тягнути. І знову той самий голос, але він став більш виразним, можна було зрозуміти слова: «Зупиніться!»

Настала тиша, можна було почути, як недалеко бурхливо шумить річка, перекочуючи свої хвилі через камінці. До людей, що тягнули юнака до потоку, підійшов високий немолодий чоловік з довгим сивим волоссям і короткою бородою, який був вдягнений у дивовижний

сірий плащ, а в руці тримав чудернацький посох з якимись дивними знаками. Поруч з ним був молодий парубок, який теж мав незвичний дорогий одяг.

- Що ви хочете зробити з цим юнаком? – тихо запитав чоловік, вказуючи посохом на Марліна.

- Ми хочемо його втопити, бо він чаклун! – голосно і гнівно відповів ватажок.

- Як же він може бути чаклуном? Йому ще й десяти років нема! – здивувався чоловік, який мав не місцеву говірку, та й так було зрозуміло, що сам він з далеких країв.

- Усі діти бачили, що він чаклував! – голосно закричала одна з жінок і вдарила Марліна долонею по потилиці. – Після того захворіло багато людей, хто їх вилікує?

- Я вилікую усіх ваших хворих... – спокійно відповів чоловік з посохом.

- Може ти і сам чаклун? Навіщо ти заступаєшся за малого? – недовіжливо запитав ватажок і підійшов на декілька кроків ближче, ставши перед натовпом. – Не треба нам чаклунського лікування!

- Якщо лікування не треба, то я куплю у вас малого. Він буде моїм хлопом, піде зі мною і ніколи не повернеться у ваше селище. – у правій руці чоловіка блиснула срібна монета.

- Я згодна! – промовила мати Марліна і простягнула руку за монетою, але ватажок відштовхнув її.

- Не треба нам чаклунських грошей, вони зачаровані і до добра не доводять! Ми втопимо малого, як то нам порадили зробити в церкві! Не заважай нам, бо й тебе скинемо у річку!

- Ні, мене ви в річку не скинете! – тихо відповів чоловік і підняв свій посох, якій несподівано спалахнув синім полум'ям. Натовп відсахнувся з жахом, а голос чоловіка знов став лунати як грім:

- Так, я чаклун! І я забираю малого! А якщо хтось захоче заважати мені, на того я накладу закляття від якого немає порятунку!

З ясного неба просто перед натовпом вдарили блискавка і заgrimів грім, а очі чоловіка з палаючим посохом у руці засвітилися яскравим засліплюючим сяйвом. Першими перелякано закричали діти, потім заголосили жінки, і натовп розбігся. Нажахані люди бігли до селища і їм здавалося, що небо вмить стало темним і жахливі сині блискавки наздоганяють їх по п'ятах. Старі шкандибали позаду і вигукували обривки захисних молитов, які могли згадати. Так юнак Марлін був врятований.

Глава друга

Альвіон

На ніч зупинились на узліссі біля дороги, обійшовши сусіднє селище просто полем. От тільки зараз чоловік з посохом заговорив з Марліном. До того він лише наказав йому вмить обличчя, а потім сказав йти за ним. Більше він нічого не говорив, а малюк не наважувався щось запитувати, просто тупцював за дорослими дивуючись, чому не болить його побите тіло.

- Як тебе звуть, юначе?

- Мене звать Марлін.

- Мене звать Родегор, а це Крук, - він вказав правою рукою на парубка, який, почувши своє ім'я, вклонився юнаку. – Крук не розуміє поки що мови вашого народу. Він лише у перший раз пішов зі мною в далеку подорож, бо минулого року став моїм старшим учнем. Ми прийшли з далекого краю, який ваш народ називає Дюльвейг.

- А Ви справді чаклуни? – запитав Марлін, бо саме це питання непокоїло його вже кілька годин.

- Так, справді! – засміявся Родегор, приставивши до дерева свій посох. – Але насправді ми не злі чаклуни. Ми звичайні добрі чарівники.

- Як у казках?

- Це залежить від того, які казки ти чув, але ж чому тебе намагалися втопити?

Тут Марлін не витримав і розплакався як мале дитя, хоча насправді він був вже майже дорослим, йому вже було десять років.

- Добре, заспокойся, поговоримо про це після вечері...

Крук витягнув зі своєї великої торбини дві ковдри, червону і зелену, червону розістлав на землі, а зелену накинув на гілляку і вона несподівано перетворилась на чарівний намет. Юнак так здивувався, що навіть перестав плакати, а коли в долоні Родегора спалахнув вогник, від якого він підпалив зібрані Круком дрова, то й навіть посміхнувся.

Вечеря видалась надзвичайно смачною. Ще ніколи Марлін не їв такого надзвичайно

білого запашного хліба, шматочки якого так і танули у роті, а інші страви він навіть не знав як називаються, але вони були просто дивовижні і їжі було багато, тож юнак наївся досхочу, як не бувало навіть на великі свята. Потім Крук заварив духмяний трав'яний узвар, який розлив у два великі металеві кубки, один з яких простягнув малюку. Марлін несподівано сказав:

- Я теж вмю трави для узвару збирати.

- А хто ж тебе навчив? – усміхнувшись запитав Родегор.

- Поруч з нами жила стара бабця, вона і навчила.

Крук подивився на свого вчителя і той щось сказав йому, але юнак нічого не зрозумів, бо це була не місцева мова, і продовжив свою розповідь:

- Вона лікувала людей, а коли випав сніг, то вона захворіла.

Дивно й затишно було сидіти на ковдрі перед багаттям в чарівному наметі, страхи жахливого дня наче розтанули і малюк відчув, що засипає. Він заплющив очі, згорнувся калачиком і почув дивну пісню, яку тихо заспівав Родегор.

На світанку його розбудив Крук. Він посміхнувся малому і щось сказав, але той його не зрозумів. По всьому лісу цвірінкали птахи, зустрічаючи своїми піснями перші лагідні сонячні промені. Марлін виповз з під плаща Родегора, яким, як виявилось, він був прикритий поки спав. Самого чарівника не було, а Крук вже згортав зелену ковдру, яка за мить до цього була наметом. Він вказав рукою на кубок, з якого юнак пив вчора ввечері. Там був гарячий узвар, приємний, але зовсім іншій на смак. Коли Марлін випив лише один ковток, він відчув надзвичайну бадьорість, йому захотілось кудись бігти, або стрибати, або зробити ще щось неймовірне, але раптом він пригадав вчорашній день і в мить засмутився, аж сльози навернулись на очі.

- Доброго ранку! – почув він голос Родегора за собою.

- Доброго ранку, господарю Родегор! – вклонився юнак.

- Не називай мене господарем, ти ж не хлопчик! – засіявся чарівник.

- А як же мені Вас називати? – здивувався юнак.

- Можеш називати мене вчителем, я приймаю тебе до кола своїх учнів.

Марлін був такий збентежений, що навіть не знав, що сказати. За останні кілька днів сталося так багато подій, що він вже майже нічому не дивувався.

-А ще я зустрів на дорозі селянина, який їхав на ярмарок в місто. Він їде повз ваше село в місто, на торжище, то ж йому не важко буде зайти до твоєї матері і передати їй подарунки від твого імені, сказавши, що насправді ти не який не чаклун, а той чаклун, що врятував тебе, пристроїв тебе служити благородному лицарю.

Марлін, згадавши мати, знову ледь не заплакав, але Родегор його заспокоїв.

- У твоєї матері тепер є гроші, які тобі заплатив за службу славетний лицар, і вони з твоєю маленькою сестрою не будуть бідувати. Крім того, тебе й так скоро збиралися віддати в люди, а служити доброму господарю набагато приємніше ніж жадібному корчмарю, який ще й дуже злий, коли на підпитку. Вона радіє за тебе, ще й дякує богам за те, що ти врятувався від смерті.

- Дякую Вам, пане господарю! – знову вклонився юнак, від чого Родегор знову засміявся.

- Тепер нам треба поспішати, бо налякані селяни поскаржилися на мене, а войовничі служники церкви вирішили нас наздогнати і покарати. Я не хочу їх вбивати, тому треба до полудня дійти до лісу Альвіон.

- До жахливого лісу Альвіон, де живуть злі духи і де пропадають люди? – злякався Марлін.

- Альви можуть бути зовсім не злими, якщо з ними чемно привітатися. Не забувай, що ти є учнем чарівника, а добрі чарівники дружать з добрими альвами. В лісі Альвіон живуть добрі альви, якщо, звісно, не порушувати їхні традиції і закони.

- А той селянин, що поїхав на торжище, не привласнить собі Ваші гроші? – продовжував непокоїтись Марлін.

- Ні, він вже щойно віддав їх твоїй матері. Я ж йому заплатив за цю послугу, ще й наказав нічого нікому не говорити. Якщо хтось питає його, він відповість, що зайшов віддати старий борг.

- А звідки Ви знаєте?

- Я щойно це почув, а він вже про все забув, і скоро буде дивуватися, звідки в його худому гаманці взялася велика срібна монета.

«Чарівники дуже дивні люди...» - подумав юнак, але не наважився щось ще перепитувати.

Перепочити і поснідати зупинились на краю узлісся, далі шлях проходив через широке неоране поле. Марлін з задоволенням з'їв ще один шматок чарівного білого хліба, а ще

скуштував надзвичайно смачного солоного сиру, яким пригостив його Крук. День видався сонячний, теплий, майже спекотний. Скоро травень і вздовж дороги вже цвіли квіти, зелені трави наливалися весняними соками землі.

«Дивно, він здається все знає про мене і мою сім'ю, але я йому ще зовсім нічого не розповідав...» - дивувався юнак, намагаючись не відставати від дорослих, бо йшли вони досить швидко. «Може він вночі ходив до нашого селища і все перепитав?» - розмірковував Марлін, але несподівано Родегор обернувся і пояснив, з посмішкою:

- Я просто чую думки, юначе!

Коли підходили до лісу, чарівник вказав на вершників, які з'явилися на дорозі позаду. До них було ще далеко, але вони пустили коней галопом.

- Бачите? Це ті, що нас переслідують.

Родегор і Крук прискорили кроки, Марлін вже майже біг за ними. Дорога обходила заборонений ліс по краю, звертаючи праворуч, ближче до півдня, а до лісу вела ледь помітна стежка, якою вони і попрямували. Деревя і кущі навколо стояли щільно, мов огорожа, а трохи попереду гілля двох великих сосен низько нависало над стежкою, утворюючи ніби браму. В цьому місці Родегор взяв юнака на руки, щось сказав Круку і попрямував праворуч просто крізь хаші. Марлін прикрив личко руками, бо гілляки кущів мали гострі шипи, які боляче ранили шкіру. Через мить вони вийшли на світлу лісову галявину і чарівник поставив юнака на землю.

- Ось ми й прийшли, а наші переслідувачі будуть до темряви блукати по лісу, якщо їх не виженуть звідси господарі лісу ще раніше.

- Це і є страшний заборонений ліс Альвіон?

- Так, це і є ліс Альвіон, але, як бачиш, для нас він зовсім не страшний. Треба привітати його володарів і попросити їх милості прийняти нас гостинно в їх розкішному маєтку.

Родегор голосно закричав, чи може заспівав якусь дивну пісню на незрозумілій мові. Відлуння цієї пісні прокотилося лісом, а невдовзі з таємничої даліни дубового гаю почувся далекий відгук, а потім ще один. Це справді була пісня, ніжна, трохи тужлива. Позаду, зі сторони стежки, почулися злобні лайливі вигуки і ржання коня.

- Я так розумію, що наші переслідувачі вирішили не гратися з долею і розгорнули коней. – промовив суворо чарівник.

- Про цей ліс розповідають страшні історії. – прошепотів Марлін озираючись, хоч і не помічав нічого жахливого на цій завітчаній мальовничій галявині.

- Я думаю, що деякі з цих історій правдиві. Альви не дуже люблять людей, особливо тих, що вторгаються в їх володіння без запрошення.

- А нас сюди запрошували? – занепокоївся юнак.

- Саме тут нам нещодавно спекли той смачний хліб, який тобі так сподобався. Альви самі не вирощують пшеницю, а купують її у чарівників, але дуже смачно вміють готувати. Ось і вони.

На галявину вийшли дивні істоти. Вони були схожі на людей, але були вдягнені у легкий, майже невидимий одяг, та й самі були якісь напівпрозорі, наче привиди. Родегост і Крук низько вклонилися їм, притиснувши праву руку до грудей, теж саме зробив і Марлін. Дуже повільно, але надзвичайно витончено альви вклонилися своїм гостям, заспівавши ту саму пісню, яка була частиною вітального звичаю лісового народу, як пізніше дізнався Марлін.

Все, що відбувалось далі, було схоже на казку. Альви сміялися і співали, по широкій стежці їх провели на іншу галявину, на якій росли незвичайні великі квіти. Там їх зустрів цілий натовп альвів, і знову усі почали кланятися і співати вітальних пісень.

Родегор попросив юнака нічому не дивуватися, але ні на крок не відходити від Крука, а сам кудись пішов з тими альвами, що перші їх зустріли. Поки його не було, їх пригощали різними духмяними напоями, розлитими у срібні келихи, і білим хлібом, який був ще смачніший, та ще й щедро змазаний медом. Виявилось, що Крук може розмовляти з володарями лісу, бо він розумів їх мову, а потім альви почали звертатися до Марліна, їх говірка була не зовсім така, як в його селищі, але він все розумів і відповідав, став запитувати про дивні квіти і трави, що росли на тій галявині, похвастася, що й сам розуміється на травах, знає як і коли їх треба збирати, від яких хвороб вони допомагають. Розповів про стару бабцю, яка вчила його, і як він носив їй їжу, коли вона захворіла, бо так наказав йому батько, хоч мати з ним за це сварилася. Він з величезною шанобливістю розказував про те, що його батько був дуже доброю людиною і хотів віддячити старій сусідці за те, що вона його вилікувала, коли він важко захворів. Мати все сварилася на батька і на бабцю, що вона ніяк не може померти, але одного разу, коли Марлін приніс їжу, бабця відмовилась, подякувала йому і подарувала мідний хрестик, на якому був зображений дракон, наказала його заховати і нікому не показувати, навіть батьку й матері. Бабця померла в той самий день. Марлін все ж не втримався і показав той хрестик батьку, а батько посварив його і відібрав в нього цю річ, але ж наказав мамі нічого не казати. Потім в селищі почали хворіти і помирати люди, і нікому було їх лікувати, а Марлін був малий і ніхто йому не вірив, що може чимось допомогти, хоч він добре знав, де лежать трави в халупі померлої знахарки, ніхто його навіть не слухав, навіть батько, який теж захворів і помер. Тоді юнак відшукав на горищі хрестик з драконом і сховав його на дворі, закопавши в землю.

Все це він розповідав дуже спокійно, наче не з ним це все сталося, а з кимось іншим. Альви знову заспівали пісень і запросили його піти з ними подивитися на інші квіти, але тут Крук схопив Марліна за руку і не відпустив. Саме в цю мить з'явився Родегор, заспівавши альвам якусь пісню на їх мові, на що вони теж відповіли співом.

- Ти сподобався альвам, це добрий знак. – сказав чарівник.

Лише зараз юнак помітив, що сонце вже зайшло за обрій, місяць і зорі яскраво блищали на чорному небі, але на галявині було зовсім світло, наче самі дерева і трави світилися у темряві лісу. Зачарований альвами він навіть не міг зрозуміти, чи то видіння вже настали, чи насправді сам володар лісу посвятив його у лицарі магічним обрядом, ще й промовив:

- Тепер ти є другом ельфів, господарю Мерлін.

Коли він прокинувся зранку, то спочатку вважав, що все це йому наснилося.

Глава третя

Печера Бріана

Альви подарували Родегору декілька хлібин білого хліба і цілий кошик усяких смачних страв, які Крук склав у свою торбину, але найчарівніші подарунки вони приготували для Марліна. Юнак отримав білу сорочку з вишитим золотою ниттю складним візерунком, нові сині штанці з тонкої дорогої вовни, дивні зручні черевики, які були прикрашені бісером, ще й невеличкий плащик. Марлін був вражений і все не міг намилюватися своїм новим одягом. Тепер він справді виглядав наче хлопчик заможного лицаря. Все це майстри альвів зшили всього за одну ніч. Юнак все намагався подякувати то альвам, то чарівнику, які лише посміхалися.

Для виходу з лісу Альвіон вже не треба було продиратися крізь хаші, лісова брама відкрилася, хоч всі дерева залишились на своїх місцях. Марлін не міг збагнути, як це відбулося, все наче залишилось так як і було, але з галявини до стежки з'явився широкий прохід. Коли вони вийшли, альви заспівали прощальну пісню і прохід зник так само незрозуміло як і з'явився.

Дорога, що вела по краю лісу, ледь помітно звивалась на захід. До полудню ліс залишився позаду і Родегор вирішив трохи перепочити, а також попоїсти. Марлін наважився запитати:

- А куди ми зараз підемо?
- Ми прямуємо до мого приятеля, чарівника Бріана.
- А він живе далеко?
- Далеко, на півночі, у горах. Нам три дні треба, щоб дійти.

Більше юнак не став нічого запитувати, але Родегор сам вирішив розповісти трохи більше:

- Нам треба потрапити до печери, що поруч з його будинком.
- До печери?
- Це незвична печера. Зараз її називають печерою Бріана.
- А що ж в ній незвичного?
- З тієї печери досвідчений чарівник може потрапити у далекі краї, зробивши всього декілька кроків. Так ми наблизимося до власної домівки, стрибнувши до печери Війдевута.
- Невже таке можливе?

- Можливості людини необмежені, якщо вона сама себе і свою силу не обмежує. От як ти примушував старе листя танцювати в повітрі перед твоїми друзями, за що накликав на себе підозру в чаклунстві.

- А Війдевута теж чаклун?

- Мені приємніше слово чарівник. Війдевут дійсно є молодим чарівником, а крім того, це мій старший син. Але нам вже треба йти далі, до темноти я хотів би дійти до річки, назву якої я забув, але добре пам'ятаю, де зручно перейти на той берег.

Крук швидко склав у торбину ковдру і вони рушили далі.

«Не так вже й погано бути учнем чарівника», - думав Марлін, відчуваючи приємне тяжіння ситого шлунку. «Сподіваюсь, що чарівники люди не жадібні і завжди будуть мене добре годувати».

Йти у новеньких черевиках було дуже легко і зручно, хоч Родегор і Крук йшли досить швидко. Коли проходили біля невеликого селища, всього декілька будинків були праворуч від дороги, їм вклонився немолодий селянин. Родегор побажав йому доброго здоров'я, а потім тихо сказав Марліну:

- Саме він передав твоїй матері гроші, хоч і не пам'ятає...

Без перепочинку йшли аж до того часу, як сонце наблизилось до обрію, тоді Родегор зійшов з дороги, вказуючи на далеке село, що розкинулося біля річки.

- Там нас чекають лихі люди, від яких ми сховалися в лісі.

Пояснення це було не дуже приємним, хоч останнім часом Марлін почав думати, що поруч з чарівником можна було зовсім нічого не боятися. Річка виявилася не широкою і не глибокою, перейти її, перестрибуючи по камінцях, виявилось зовсім не складно, навіть ноги не замочили. Родегору сподобалось, що ніхто їх не побачив. Виглядав він стомлено, але поплескав Марліна по плечу і промовив:

- Пройдемо ще трохи на північ і будемо відпочивати.

Заночувати зупинились в широкому яру, поруч зі струмком, під високим старим ясенем, який вже випустив перше листя. Крук знову почаклував з двома ковдрами, створивши чарівний намет. Марлін намагався не показувати, що він дуже стомився, але коли Крук почав збирати дрова для вогнища, малюк приліг у наметі і несподівано заснув, підклавши руки під голову, навіть вечері не дочекався.

З ранку було прохолодно. Густий туман вкрив все навколо, десь поруч з наметом сюрчав невидимий струмінець. Після сніданку Родегор попередив, що сьогодні теж планує пройти багато, але зупинятися на відпочинок вони будуть частіше, ніж вчора.

Без будь-яких пригод мандрівники знову вийшли на дорогу і протопали нікого не зустрівши аж до полудня. Перед великим селищем, що було попереду, Родегор зупинився, ніби про щось розмірковуючи, а потім попередив, що люди тут можуть бути не дуже доброзичливі, тому вони краще пообідають трохи пізніше, обійшовши село стороною.

День видався знову теплим, як розійшовся туман і сонце зігріло землю своїм лагідним весняним теплом. Після ситного і смачного обіду, який вже навіть не здавався Марліну чимось надзвичайним, вони пішли дорогою, яка заглибилась у ліс. Як і обіцяв чарівник, вони скоро справді зупинились перепочити біля великого каменя, який був на перехресті двох доріг. Родегор і Крук про щось розмовляли мовою, яку юнак не розумів, але він почув знайоме ім'я, яке вони повторювали декілька разів – Бріан.

Відпочивши, пішли тією дорогою, а скоріше навіть, широкою стежкою, що вела на північ. Марлін наважився запитати чарівника:

- А в цьому лісі живуть альви?

- Колись альви жили по всіх лісах вашого великого острова, він навіть так і називався – Альвіон. – відповів Родегор. – Але декілька віків тому альви посварилися між собою. Була жорстока війна і вони майже знищили один одного. Тепер світлі альви живуть лише в зачарованому лісі, а темні альви заховались у горах, і вони зовсім перестали товаришувати з людьми.

- Чому?

- Бо саме через людей вони і почали ворогувати між собою. Злі люди підговорили гірських альвів напасти на плем'я добрих людей, а лісові альви стали їх захищати, бо там були їх друзі. Лісові альви вигравали, але добрі люди стали злими і несподівано вдарили їх тоді, коли ті не чекали. З того часу альви не вірять простим людям, а товаришують лише з чарівниками, та й то не з усіма. Насправді, альви ї є чарівники, чиї батьки в далекі часи обрали свій особливий духовний шлях. Вони побажали досягти безсмертя, але вийшло не зовсім так як хотілося.

Більше Родегор нічого не сказав, а Марлін нічого не запитував, йому й так було над чим поміркувати.

Знову зупинилися перепочити і трохи попоїсти на великій галявині, яка була рясно усіяна весняними різнобарвними квітами. Сонце вже сідало низько і юнак спочатку подумав, що Крук прямо тут встановить чарівний намет, але Родегор поспішав далі. Марлін дуже стомився, аж ноги гули. Вже третій день вони проходили великі відстані, а часу для відпочинку не вистачало, аби він міг добряче відпочити, але він зовсім забув про втому, коли почув страшний стогін у лісових хащах ліворуч від дороги. В ту ж мить щось велике і важке зашурхотіло праворуч, а Родегор наче й не звернув на це уваги, лише озирнувся. Марлін злякався, аж серце його ніби зупинилось. Стогін повторився, він став голосніший і довгий, а десь далеко в лісі щось завило, але не так як виють вовки чи собаки, кров стигла від цих жахливих звуків, ще й вечірні сутінки ставали все темніше. Прямо над їх головами пролетів кажан і юнак сполохано схопився за плащ чарівника, який спокійно відповів:

- Не бійся, скоро вже зупинимось на ночівлю.

Легко то йому було це сказати, але Марлін аж зовсім не хотів зупинятись у цьому страхітливому лісі, який наче ожив й з усіх боків щось стогнало, скреблося чи вило.

«Не так то вже й добре бути учнем чарівника...» - прошепотів сам собі юнак, намагаючись пригадати якісь замовляння від злих духів, або молитви, але перелякана дитяча голівонька геть все забула від страху, навіть Родегор вже не здавався таким надійним захисником.

- Ми прийшли, ось і захисний камінь!

Чарівник вказав посохом на камінь, схожий на той, який був на перехресті лісових доріг, але трохи більший і стояв на невеличкій галявині праворуч від стежки. Він підійшов до каменя і промовив якесь закляття, від чого його посох засвітився синім світлом. Навкруги все миттєво стихло у лісі, а на камені проступили таємні знаки, схожі на блискавки. Крук теж промовив довге замовляння і тричі обійшов камінь з права на ліво, після чого пішов збирати дрова для багаття, начебто і не відбувалось нещодавно в цих місцях нічого дивного.

- В цьому лісі живуть духи, які не люблять людей, а особливо світлих чарівників. – пояснив юнаку Родегор. – Вони не можуть зробити нам нічого поганого, але тебе, як я бачу, трохи перелякали.

- А якби ми не встигли дійти до каменя?

- Цей камінь просто допомагає зовсім позбавити їх сили, тому ми не чуємо навіть скиглення ворожих потвор, але загрози все одно не було. Наші духи-захисники не підпустили б їх близько до нас.

- В нас теж є духи? – здивувався Марлін.

- Звісно, вони завжди поруч з нами. Невже ти їх раніше не помічав? Подивись уважно, зараз вони стоять біля каменя!

Як не вдивлявся юнак у темряву, але нічого не побачив, хоч було трохи моторошно від того, що десь поруч знаходяться якісь духи, навіть не ворожі, та все одно було не по собі від цієї думки.

- Не переживай, коли повернемося до Мольфаріуму, я навчу тебе дивитись внутрішнім зором, це зовсім не складно. - заспокоїв Марліна чарівник.

- А що таке Мольфаріум?

- Це твій новий дім в країні Дюльвейг. – відповів Родегор.

Після вечері Марлін зразу заснув і йому наснилися добрі духи захисники, які були схожі на альвів, а на голові у них були баранячі роги. Вони пригощали юнака смачним хлібом з медом, дарували якусь дивну зброю, яка була прикрашена золотом і дорогоцінним камінням.

Коли Марлін прокинувся, був вже пізній ранок. Ліс зовсім не здавався небезпечним, співали птахи, сонячні промені гралися в піжмурки з квітами, що ховалися від них серед трав.

Крук привітався і юнак зрозумів його. Виявилось, що за ці дні парубок вивчав мову, слухаючи розмови Родегора і Марліна, та вже міг багато чого сказати. Чарівника не було, але Крук запевнив, що він скоро буде і приведе коней. Потім вони гралися у гру –

показували на різні речі і називали їх кожен своєю мовою. Було весело, але коли з'явився Родегор, а він був надзвичайно напружений і суворий, Марлін навіть трохи злякався.

- Збирайтеся, хутчіш, нам треба поспішати! – наказав він, не сходячи з коня.

- Нам загрожує небезпека? – тихо запитав юнак.

- Небезпека загрожує Бріану, ми повинні негайно допомогти йому, бо довго він не протримається!

Марлін поїхав разом з Круком, сівши перед ним. Хоч він вперше був верхи, але йому здавалось, що коні у чарівників теж надзвичайні, вони неначе летіли над дорогою, аж вітер свистів у вухах. Крук впевнено прямував за чарівником, притискаючи до себе малюка лівою рукою. Дорога різко пішла вгору, потім вони пронеслися над глибоким урвищем, а в далечині Марлін побачив справжні високі гори. Але він відчув щось недобре, дивлячись на них. Він навіть заплющив очі, настільки примарилася йому прихована загроза, яку навіювали далекі похмурі гірські вершини, а коли відкрив очі, ліс вже залишився позаду і юнак побачив, що дорога повертала до тих самих гір. Він знову зажмурився з переляку, а через мить відчув, що кінь зупинився. Чарівник з'їхав з дороги і повільно направив коня до двох великих каменів, що лежали просто у полі, так само зробив і Крук. Родегор підняв свій посох і голосно промовив замовляння на невідомій Марліну мові. Навіть сидячі на коні юнак відчув, що земля під ними здригнулася, а потім вони почали ніби падати у безодню темряви, але через хвилю з'ясувалось, що вони саме там де були і знаходяться, от лише перед ними з'явився похмурий дворець над яким нависла темна хмара. Родегор зіскочив з коня, який перелякано відсахнувся у бік і заіржав. Злетів зі свого коня і Крук, міцно притискаючи до себе Марліна однією рукою, а в його десниці засяяв короткий меч. Чарівник знову підняв над головою свій посох, якій зайнявся синім вогнем і закричав так голосно, наче грім вдарив. Хмара стала ще темніша і повільно спустилася на землю, так що й дому вже було не видно, а з неї вийшли чорні, як ніч, велетні. Ось тут Марлін зрозумів, що таке справжній переляк. Він не відчував такого жаху ні вчора у ворожому лісі, а ні навіть тоді, коли його ледь не втопили у рідному селі. Ноги не тримали його і він би впав, якби Крук не притискав його до себе. Юнак навіть очі не міг заплющити і просто дивився, як величезні страхітливі створіння наближаються до них, підіймаючи над своїми головами химерну жахливу зброю, яка ніби сочилася темрявою.

«Нас може врятувати лише диво...» - подумав Марлін, майже втрачаючи свідомість і в цьому диво сталося. Родегор несподівано виріс у декілька разів, а його несподівано велетенський посох замерехтів від синіх блискавок. Чарівник хоч і в такому вигляді був набагато нижчим від чорних захмарних велетнів, але він з легкістю відбивав усі ворожі удари, а потім сам почав бити, переламуючи кожним ударом ноги і руки пекельних створінь. Гуркіт від тих ударів був таких, що майже не було чути як виють від болю темні велетні.

Все це припинилось так само несподівано, як і почалося. Пошматовані Родегором потвори зникли, сам він став звичайного зросту, темна хмара розсіялася, навіть відлуння жахливого бою стихло в недалеких горах. Над ними знову засяяло сонце, а Марлін зрозумів, що знову може триматися на ногах. Відчув також, що рука Крука, яка досі міцно тримала його, тремтить. Мабуть парубку теж було страшно від цієї пригоди. Чарівник підійшов до них і стомлено посміхнувся:

- На сьогодні все скінчено. Підемо ж привітати господаря!

Ворота садиби відкрилися і до них вийшов немолодий рудий чоловік, який низько вклонився гостям.

- Дякую за допомогу! Ви врятували моє життя!

- Слава Сонцю, Бріане! Вибач, десь твої коні зникли...

- Не турбуйся, Родегоре! Я знайду своїх коней.

- Твої коні зможуть увійти в печеру?

- Невже ти вважаєш, що мені треба залишити свій дім?

- Завтра вони повернуться і їх буде більше.

- Але ж ми не можемо віддати Перехід ворогам!

- Навіть покликавши на Війдевута, ми не зупинимо їх завтра.

- Мої коні розумні, декілька тижнів самі зможуть погуляти.

- Ми зрозуміли один одного! Це добре...

- Тоді не будемо гаяти час. Все найцінніше я вже сховав.

- Непогано було б трохи підобідати! – посміхнувся Родегор.

- Тоді прошу до столу! Гостям я завжди радий!

А от Марлін розмову чарівників зовсім не зрозумів, хоч вони розмовляли його звичною мовою, але вирішив, що сьогодні не буде набридати чарівнику своїми запитаннями, крім того, він ще й досі не оговтався від переляку.

На порозі великого будинку їх зустріла красива молода жінка, яка була вдягнута в розкішну сукню. Вона низько вклонилась гостям і запросила їх до столу. Вимивши руки, вони зайшли до будинку Бріана. У просторій світлиці, куди запросили гостей, було безліч незвичайних прикрас, через великі вікна сонячні промені потрапляли до різнобарвних чарівних дзеркал, а потім перескакували на стіни, створюючи дивні веселкові візерунки. Масивний стіл був застелений вишитою скатертиною, на ньому вже стояли срібні келихи

і тарілки. Навіть стільці були оздоблені сріблом і дорогоцінним камінням. Тепер вже Марлін був впевнений, що чарівники люди заможні, мов королі, та дякував долі, що Родегор взяв його до себе своїм учнем.

Господиня подала до столу білий хліб і смажену рибу, а господар розлив по келихам духмяний узвар. Чарівники розмовляли між собою, але юнак їх вже не розумів, бачив лише, що всі вони, навіть Крук, трохи засмучені. Коли всі поїли, господиня вклонилась гостям, а потім несподівано зірвала скатертину зі столу, але тарілки і келихи не полетіли на всі боки, вони просто зникли. Господар взяв до рук великого меча, якого Марлін до того не помітив і всі вони вийшли на подвір'я. Потім Бріан вклонився власному будинку, який йому дуже сумно було залишати.

Поруч із домом була невисока скеля, до неї і підійшли. Спочатку до темного отвору печери підійшов Родегор і запалив два смолоскипи при вході. Потім Бріан кожному дав свічку, запалюючи їх, він тихо шепотів замовляння. За мить усі вони вступили до таємничої темряви чарівної печери.